

Τιμωρεί ο Θεός;

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Η αντίληψη ότι τιμωρεί ο Θεός όσους αμαρτάνουν, παραπέμποντας στον αυστηρό πατέρα που τιμωρεί τα άτακτα παιδιά του, φαίνεται πως δύσκολα μπορεί να αφαιρεθεί από την καρδιά του ανθρώπου. Άλλωστε, η Εκκλησία μιλά για την κόλαση, το «πυρ το εξώτερο» και αρκετοί Πατέρες μάς παροτρύνουν να σκεφτόμαστε τον Άδη για να είμαστε πιο δυσκίνητοι στο κακό.

Αν και το πιο πάνω είναι αλήθεια, ωστόσο δεν είναι όλη η Αλήθεια. Όπως δεν αποδίδουμε ολοκληρωμένη την εικόνα του προσώπου, τονίζοντας μια πτυχή της προσωπικότητάς του, έτσι και η όποια παιδαγωγική συμπεριφορά του Θεού σε συλλογικό ή προσωπικό επίπεδο, δεν αποδίδει αυτό που είναι ο Θεός: Αγάπη χωρίς όρια!

Στην Παλαιά Διαθήκη ο Θεός δεν αποκαλύπτεται μόνο ως Θεός που θέλει να εφαρμόζεται ο Νόμος Του αλλά κι ως Θεός αγάπης πατρικής, που συγχωρεί και συγκαταβαίνει στις αδυναμίες του λαού Του. Στην πραγματικότητα, η αγάπη Του είναι το κύριο στοιχείο της συμπεριφοράς Του, γιατί εκφράζει το είναι Του. Από αυτή την αγάπη κινούμενος, αφήνει να ταλαιπωρηθεί, να δυσκολευτεί ο λαός Του, για να επανέλθει στο δρόμο που του όρισε και που ουσιαστικά θέλει κι ο λαός!

Όσο και να μιλά κανείς για την αγάπη του Θεού, παραμένει στη θεωρία, αν δεν βιώθηκε σε συγκεκριμένο χρόνο με συγκεκριμένη εμπειρία. Όχι μόνο ως βοήθεια απρόσμενη σε μια δύσκολη στιγμή, αλλά κι ως αγκάλιασμα ψυχής σε χρόνο παγωμάρας, εγκατάλειψης, μοναξιάς. Γιατί, όποιος ένιωσε να βρίσκεται στον Άδη, μπορεί να καταλάβει τι σημαίνει να σε αρπάζει ο Χριστός και να σε ανεβάζει στο Φως. Τότε, αποδέχεσαι την τέλεια και ειλικρινή Του αγάπη, αφού δεν στηρίζεται στο τι είσαι ή έκανες, αλλά στο τι είναι Αυτός: «Ο Θεός αγάπη εστι».

Να γιατί δεν υπάρχει ίχνος εκδικητικότητας ή ανθρωπίνων παθών στον απαθή Θεό. Οι όποιες αναφορές γίνονται ως παραλληλισμός της ανθρώπινης συμπεριφοράς, με ανθρωπομορφικά δεδομένα, για να κατανοήσει ο αδύνατος άνθρωπος, ώστε να τον βοηθήσουν στη συγκράτηση της κατρακύλας που γίνεται η ζωή χωρίς Χριστό!

Ο πονηρός χρησιμοποιεί δύο ακρότητες, για να αποπροσανατολίσει από το δρόμο

του Θεού: να παρουσιάσει το Θεό ως άτεγκτο, σκληρό και απαιτητικό απέναντι στον άνθρωπο και δεύτερη να τον παρουσιάσει ως συγκαταβατικό συγχωρητικό και αδιάφορο μάλλον για την υγιή πορεία του ανθρώπου. Στη μία φωνάζει «να τον φοβάσαι» και στην άλλη «μην τον λαμβάνεις υπόψιν».

Οι όποιες δοκιμασίες, δυσκολίες και πειρασμοί, καθόλου δεν προέρχονται από το Θεό. Οι «τιμωρίες» που προέρχονται από την άτσαλη και αμαρτωλή ζωή μας είναι αποτέλεσμα των συλλογικών ή προσωπικών επιλογών. Παρόλ' αυτά η αγάπη Του τις μεταποιεί σε μέσα ταπείνωσης, μετάνοιας, αναθεώρησης της πορείας, αν βέβαια, θέλει ο άνθρωπος.

Μέσα από τις ορθόδοξες κατηχήσεις και, κυρίως, από τις εμπειρίες της καθημερινότητας, μπορούμε να αναθεωρήσουμε την αντίληψη ότι ο Θεός τιμωρεί και να χαρούμε την παρουσία Του, την αγάπη Του, την ομορφιά να σχετιζόμαστε με τέτοιο Θεό.

www.isagiastriados.com

<https://bit.ly/3qgrPYt>